

Denys Watkins-Pitchford

SPIRIDUȘII PĂDURILOR

Traducere din limba engleză de Adriana Bădescu

Editura Paralela 45

Cuprins

Introducere	5
1. <i>Măcriș, Cimbrisor, Chimion și compania</i>	11
2. <i>Barca e lansată la apă</i>	26
3. <i>Plecăm în călătorie</i>	41
4. <i>Chimion</i>	58
5. <i>Cimbrisor și Măcriș</i>	71
6. <i>Nepoștiții vor fi pedepsiți!</i>	84
7. <i>Codrul Ciorii</i>	95
8. <i>Uriașul Ursuz</i>	110
9. <i>Eșafodul</i>	126
10. <i>Reuniunea locuitorilor pădurii</i>	136
11. <i>Banchetul animalelor</i>	148
12. <i>Furtuna</i>	160
13. <i>Naufrațiați pe Insula cu Plopi</i>	172
14. <i>Rechinul</i>	185
15. <i>Jeanie Deans</i>	196

16. <i>Halloweenul</i>	213
17. <i>Un iz plutește în aer.</i>	224
18. <i>Pe pârâu, la vale</i>	235
Despre autor	245

EDITURA PARALELA 45

CAPITOLUL UNU

Măcriș, Cimbrișor, Chimion și compania

ra una dintre acele zile de sfârșit de iarnă în care primăvara își face simțită prezența pe căi subtile. Tufărișurile erau încă purpurii și țepoase, câmpurile, albite și mușcate de ger, doldora de grauri guralivi; dar nu mai era loc de îndoială: iarna se încheiase, și dusă avea să fie vreme de încă șapte luni. Marele val al vieții se iscase, furișându-se încet de tot la început și crescând apoi mai mult și mai mult, pentru a izbucni cu toată forța în miez de vară.

Ia gândiți-vă! Toată această putere, toate acele milioane de frunze, toți acei centimetri adăugați la ramuri, copaci și flori! Totul era deja acolo, sub pământ, deși în veci nu ți-ai fi dat seama.

După o dimineață cenușie, soarele răzbătuse cu încetul printre nori, iar acum toate mierlele și toți sturzii de pe Pășunea lui Lucking începuseră să gângurească și să ciripească: primele măsuri ale unei impresionante simfonii care preamărea Viața.

Salcia deasă de pe malul pârâului se împodobise cu muguri argintii pe fiecare rămurică, iar pe scoarța aspră și cenușie a stejarului aplecat, de dincolo de albie, trei muște somnoroase moțâiau, bucurându-se de razele calde ale soarelui.

SPIRIDUȘII PĂDURILOR

În acel loc, dintr-un motiv pe care doar el îl știe, Pârâul Sprințar cotea în unghi drept.

Sub crengile stejarului, apa spălase malul nisipos, iar multele ei revărsări din iarnă scosese rădăcinile groase, care se iveau din pământ într-un ghem noduros. Soarele, a cărui lumină scâldea faleza abruptă, arunca umbre din cauza rădăcinilor proeminente, astfel că dedesubt era un întuneric adânc.

Aproape de marginea apei cristaline se întindea o plajă în miniatură, cu nisip alb și pietricele colorate; iar în sclipirile undelor, dâre tremurânde de lumină reflectată pălpâiau ici și colo pe trunchiul stejarului. Aceste dâre luminoase lunceau în sus și-n jos valuri-valuri, pălind când soarele era acoperit pentru o clipă de vreun nor trecător.

Fusese o iarnă secetoasă, iar Pârâul Sprințar curgea sprinten și cristalin, mai umflat decât vara, firește, însă netulburat de ploii. Era atât de limpede, încât puteai vedea aproape fiecare pietricică de pe fundul apei, deși acolo unde era adâncă nu mai zăreai decât o întunecime ruginie, așa cum e berea de malț.

Aproape de mal, tulpinile de trestie erau albe ca oasele dezgolite, deși, dacă te uitai mai îndeaproape, puteai vedea mici vârfuri verzi ca niște pumnale ascuțite răsărind din vegetația uscată. Mai departe, trestiile formau un deșiș adânc, tulpinile tari, pline de sevă, crescând atât de aproape unele de altele, încât doar un șobolan de apă s-ar fi putut strecura printre ele. Pe cealaltă parte a albiei, malul cobora în trepte line până la marginea apei, și acolo veneau să se adape vacile fermierului Lucking. Păscuseră și călcaseră în copite pământul de la buza pârâului până ce îl transformaseră într-o târmoceală teribilă, iar iarba de pe abruptul malului era rărită. Dar în albia pârâului era doar puțin mâl, căci fundul ei era alcătuit din nisip și prundiș.

Cea mai mare parte a nămolului care se lipise de picioarele viteilor greoaie era spălată rapid de curentul apei, dacă zăboveau suficient de mult în ea.

Ceva se mișcă în penumbra de sub rădăcini. La început ai fi putut crede că era un șobolan de apă ori un șoarece; pe urmă, dacă așteptai destul, stând nemișcat (căci spiridușii știu de obicei când vreun muritor este pe aproape), puteai avea norocul să-l zărești pe Cimbrîșor. Ieși de sub rădăcină cu mișcări foarte încete, uitându-se când într-o parte, când în cealaltă, și ascultând atent.

Sus, printre mugurii argintii ai salciei, țâșni un pițigoi, o păsăruică frumoasă, cu penele împetrișate cu un albastru-azuriu ca acela al cerului primăvărat de deasupra.

— Tit-tii, tit-tii, tit-tii!

Era semnalul de „cale liberă“ pentru Cimbrîșor. Piticuțul o luă la fugă ca un șoricel pe pietrișul colorat.

Vă amintiți că Cimbrîșor și frații lui erau (din câte știu eu) ultimii gnomi care mai rămăseseră în Anglia. Și, lucru de mirare, semăna extraordinar de mult cu desenele care înfățișau gnomi în cărțile de povești, cu tot cu pălăria ascuțită și cu barba lungă. Purta un surtuc scurt și o vestă din blăniță de șoarece, cu o fâșie din piele de șarpe în jurul mijlocului, pantaloni trei sferturi din blană de sobol legați sub genunchi, dar nu avea în picioare nici pantofi, nici șosete. Nici n-avea nevoie de ele, căci gnomii sunt creaturi păroase; uneori, vara, se lipsesc cu totul de haine. Corpul lor nu e gol ca al nostru, ci acoperit cu un păr lung, iar cât privește picioarele, dacă n-ai fi purtat încălțări niciodată de când ai venit pe lume, nici tu n-ai avea nevoie de ele. Cimbrîșor avea la cingătoare un cuțit de vânătoare din fier forjat – parte a unei vechi balamale pe care o găsisese cândva în pârâu.

SPIRIDUȘII PĂDURILOR

Azurel, pițigoiful albăstrui, zbură ca o frunză luată de vânt până pe cea mai de jos creangă a salciei, care ieșea puțin în afară deasupra apei, și îl studie pe micul gnom cu ochii săi ca două mărgele.

— Ei bine, Azurel, mă bucur să te revăd. Cum a fost iarna pentru tine?

— Nu prea rea, Cimbrișor, răspuse pițigoiful, țopăind printre mugurii moi de salcie.

Înainte să continuăm povestea, trebuie să vă spun un lucru: firește că sălbăticiunile nu vorbesc cu gnomii pe limba noastră. Au o limbă a lor, pe care gnomii o înțeleg. În această carte ne prefacem că vorbesc pe limba noastră, altfel n-ați pricepe nicio iotă din ce-și spun.

— Iar soața ta, Azurel, ce mai face?

Pe chipul Pițigoifului apăru o expresie îndurerată. Rămase nemișcat și nu răspuse.

— Oh, îmi pare rău, Azurel, îmi pare foarte rău... spuse Cimbrișor cu compătimire în glas. Știu, a fost o iarnă cumplită, una dintre cele mai grele de când trăim noi pe lângă Pârâul Sprintar... Bietul, bietul Azurel! Dar n-are-a face, adăugă el apoi mai vesel, primăvara a venit din nou, gândește-te ce înseamnă asta, mâncare din belșug, gata cu înghețul, și... și... trebuie să-ți găsești altă consoartă. La urma urmei, ți-au rămas puișorii.

Dar Azurel nu se însenină, ba chiar tristețea îl copleși, așa că nu mai suportă să stea de vorbă și își luă zborul pe deasupra pârâului.

Cimbrișor se așeză la soare. Era cald pe prundiș, iar vesta din blăniță de șoarece începu să-l deranjeze, așa că și-o scoase și o atârână pe o tulpină uscată de coriandru sălbatic care creștea pe mal, alături de el.

Fața lui mică și roșie, de culoarea merișoarelor, era ascuțită și cutată ca palma unei maimuțe. Mustățile îi erau de un gri-alburiu, iar barba îi cobora aproape până în talie. Mâinile cu unghii murdare semănau cu cele ale cârțițelor, deși erau mai mici decât ele. Gnomii au mâini mari pentru înălțimea lor – mai mari, păstrând raportul, decât cele ale oamenilor. Avea urechile lungi, cu vârful ascuțite și acoperite de un păr mătă-sos. După ce stătu așa pe pietrele netede timp de un minut sau două, se întoarse pe jumătate, privind spre rădăcină.

— Haide, ieșiți și voi doi! E minunat aici, la soare... Treziți-vă, că a venit primăvara!

Alți doi gnomi își făcură apariția îndată, Măcriș frecându-se la ochi, iar Chimion clipind des în lumina puternică a soarelui. Măcriș, cel mai tânăr dintre ei, era puțin mai scund decât Cimbrîșor; purta la fel, un surtuc din blăniță de șoarece și pantaloni până la genunchi din blană de sobol, dar, lucru straniu, nu avea mustăți, ceea ce e neobișnuit pentru un gnom. Dintr-un motiv pe care nimeni nu-l putea înțelege (și prin „nimeni“ nu mă refer la oamenii ca mine și ca voi, ci la păsări și la animale, la locuitorii de pe lângă albia pârâului în general), lui Măcriș nu-i crescuse niciodată mustața. Și nu fiindcă și-ar fi ras-o, căci niciunui gnom nu i-ar trece prin minte să facă așa ceva. La urma urmei, barba îți ține de cald iarna. Însă, așa cum spuneam, nimeni nu știa de ce nu-i crescuse niciodată mustața, nici măcar Măcriș însuși. Dar fețișoara lui rotundă era tot atât de cutată și de roșie ca a lui Cimbrîșor, și într-un fel părea chiar mai bătrân decât el, fiindcă îi căzuseră aproape toți dinții, iar gnomii nu știu să-și facă dinți falși.

Chimion, cel mai vârstnic și mai înțelept dintre cei trei, era și cel mai scund, dar era astfel fiindcă avea un picior de lemn – unul foarte isteț, alcătuit din căpăcelul unei ghinde în

care ciotul lui se potrivea perfect, cu o rămurică robustă de scapie înfipă bine în partea de dedesubt. Necazul era că piciorul i se tocea mereu, iar vara, bietul Chimion trebuia să-și facă unul nou în fiecare lună. Barba lui era o frumusețe, îi atârna mai jos de cingătoare, aproape până la genunchi, și ar fi fost albă ca zăpada, dacă nu și-ar fi vopsit-o cu zeamă de nucă, fiindcă bărbile albe ar fi prea vizibile, și nu se poate așa ceva. Ascunzișul și fereala sunt de o importanță covârșitoare, mai ales în vremurile moderne, când a fi descoperit ar fi totuna cu sfârșitul. E un mister cum de au supraviețuit aceste creaturi mărunțele un timp atât de îndelungat, căci, deși trăiesc în aceste regiuni rurale, peisajul nu e nicidecum „sălbatic“ în sensul în care sunt unele locuri de la țară, în Devon și Cornwall, de pildă, căci după știința mea nu mai există gnomi în niciuna dintre aceste două regiuni, deși înțeleg că mai sunt prin unele părți ale Irlandei.

Poate motivul e acela că nicio persoană în toate mințile (și doar câteva dintre cele care și le-au pierdut) nu s-ar gândi să caute gnomi în Warwickshire, un comitat traversat încolo și-ncoace de drumuri și căi ferate, cu conace moderne și cu orașe pretutindeni.

Spre deosebire de ceilalți, Chimion purta surtuc și nădrați din piele de liliac, cu urechile încă atârând. Când era frig afară, își trăgea pielea aceea până peste cap, astfel că arăta ca un soi ciudat de liliac lungan, fără aripi. Susținea întotdeauna că pielea de liliac e mai moale decât blana de șoarece și că-i oferă o mai mare libertate de mișcare.

Îndată ce ajunse lângă Măcriș și Cimbrișor, se așeză și își scoase piciorul de lemn, pe care-l puse pe pietrișul de alături.

— Va trebui să-mi fac altul, Cimbrișor, spuse el cu tristețe în glas. Țsta se tocește și voi avea nevoie de unul nou acum, că vine primăvara. Mi-aș dori să găsesc ceva mai rezistent la tocire.

Cimbrîșor luă piciorul și-i studie capătul, scărpinându-se în barbă și încrețindu-și fruntea oricum ridată, până ce ochii părură să-i dispară.

— Cred că am putea găsi ceva mai bun. O să-l întreb pe Regele Pescar.

Exact în aceeași clipă, de parcă ar fi fost răspunsul venit la o rugăciune, o pală de albastru scânteietor se ivi de după cotul pârâului și un pescărel-albastru – regele pescărușilor – poposi pe o creangă a stejarului chiar deasupra lor, aproape de cinci gale mici, rotunde.

Splendida pasăre privi în jos, cu capul ușor întors într-o parte, și din când în când se legăna în sus și-n jos, înghițind ceva.

— Respectele noastre, Majestate, spuse Cimbrîșor cu bună-cuviință, căci el părea să fie, de fiecare dată, purtătorul de cuvânt al grupului. Exact pe tine voiam să te vedem. Fratele Chimion, aici de față, are nevoie de un picior dintr-un lemn mai durabil decât cel de scaiete. Ce ne poți sugera, cu iertare să ne fie?

Vreme de o clipă ori două, Pescărelul nu putu să răspundă, dintr-un motiv cât se poate de bun: tocmai înghițise șase peștișori cât degetul mic, iar gușa îi era plină.

Gnomul așteptă politicoasă să-și digere gustarea, iar într-un târziu Pescărelul spuse:

— Lemnul nu e bun; ceva de os îți trebuie ție. Și ce nu știu eu despre oase nici nu merită știut, dat fiind că noi ne construim cuiburile din oase.

Gnomii păstrară tăcerea, căci știau ei bine cuiburile pescăreilor, din vremuri străvechi; doar erau nevoiți să-și astupe nările ori de câte ori treceau pe lângă ele! Pescăreii-albaștri au obiceiuri murdare în ale cuibăritului, și pentru gnomi era greu de înțeles cum se putea ca asemenea păsări majestuoase

să fie atât de soioase. Motivul pentru care pescăreii-albaștri au un penaj atât de superb, cel mai frumos dintre toate păsările Angliei – ei bine, asta este o altă poveste.

— O idee bună, replică Chimion. Nu m-am gândit niciodată la os.

— Oasele de pește nu sunt suficient de tari, spuse Pescărelul. O să caut și o să vă aduc ceva mai rezistent.

Fermecați de susurul pârâului, o vreme șezură toți în liniște. Imediat mai sus de cotul albiei, apa curgea peste un pat de argilă, suprafața ei încrețindu-se și oglindind cerul în petice frânte. Era atât de puțin adâncă acolo, încât gnomii puteau traversa prin ea, dar la mică distanță după aceea se adâncea și începea să curgă lin, scânteietoare, în adâncurile arâmii de sub rădăcinile stejarului.

— Ei bine, Majestate, cum merge pescuitul? Întrebă unul dintre gnomi.

— Groaznic, mai rău ca niciodată, deși mai sus de Moara Moss e mai bine. Însă copilării morarului prind mult pește – ziua întreagă aruncă undița în apă. Ieri, unul dintre ei a tras cu praștia și a încercat să mă lovească cu o piatră. O să începeți și voi să pescuiți în curând, presupun. Scuzați, vă rog... (aici, Pescărelul scoase un sunet grosolan din gât, căci încă nu mistuise toată gustarea).

— Da, răspunse Chimion, prefăcându-se cu politețe că nu auzise nimic. Voi începe și eu în scurt timp, dar aici am prins cam tot ce era de prins, sincer să fiu. Boiștenii și guvizii nu par să mai înoate atât de departe ca înainte. Nu știu ce-o să ne facem acum, că asfaltul se cojește pe drumul cel nou. Ticăloasă chestie, omoară peștii! Era rău oricum când obișnuiau să spele oile mai sus de Moara Moss. Otrava a răpus mai mulți gnomi atunci când au început – asta a fost în urmă cu multe veri ale

cucului, înainte ca Majestatea Voastră să vină pe lume. Îți aduci aminte, Măcriș?

Însă gnomul nu răspunse; privea cu alean în susul pârâului.

— Se gândește la bietul Scoruș, fratele nostru pierdut, știi doar, îi explică Cimbrîșor în șoaptă Pescărelului.

— Scoruș a plecat în susul apei, să găsească izvorul Pârâului Sprintar, și nu s-a mai întors niciodată. Asta s-a întâmplat cu multe luni înainte, spuse Cimbrîșor oftând, și după el oftară cu toții.

Pentru o vreme nu se mai auzi nimic, decât susurul molcom al apei și vântul printre crengi.

— V-ați dus vreodată să-l căutați, Cimbrîșor? întrebă Pescărelul privind în jos, la cei trei gnomi întristați ce ședeau pe prundiș.

— Da, șopti el. Ne-am dus în sus pe firul apei, până înainte de Moara Moss și de Joppa, dar n-am găsit nici urmă de el. Șobolanii de apă ziceau că l-au văzut mai sus de moară, dar după aceea nimeni nu l-a mai zărit. Tatăl Majestății Voastre l-a văzut de asemenea trecând prin pădurea Dock, pe lângă luncile lui Lucking, dar altcineva n-a putut să ne ajute. Tatăl Majestății Voastre s-a dus tocmai până în codrul Uriașului Ursuz, dar nu l-a găsit.

— Poate că l-a văzut Uriașul Ursuz, răspunse Pescărelul pe un ton mohorât; în Codrul Ciorii trăiește de ani mulți un Uriaș Ursuz. A încercat o dată să mă doboare, dar a ratat, iar de atunci ocolesc locul pe departe, deși acolo-i cel mai bine de pescuit.

— Ai fost vreodată mai departe, dincolo de codru? întrebă Cimbrîșor cu uluire în glas.

— Nu, nu mai departe. Dincolo de Codrul Ciorii se află Marea cea mare și o Insulă, iar de acolo pârâul devine foarte